

Марио Кроненберг
Безкрайни ноци

Ти си като двете страни на монета
Но не сме ли ние всички такива?
През деня там, пред другите, няма място поета –
там поглъща ни действителност сива

Денем си толкова дейна, любима –
всичко вършиш със толкова жар
Но нощем омекваш и си уязвима –
нежна кошута, излъчваща чар

Нощите с теб са просто безкрайни –
нямам време за сън и покой
Ненаситник съм, зная – с ръце всеотдайни,
и мечтая да бъда винаги твой

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11974>]